

PALČIVOST

I.

Přemnoha jazyky hovoří, ale že by jimi vládl, to ne.

Tone v nich, též v očích žen, leč polibku se nedočká
– ženy žádají toliko horké srdce natlakované do
konečků prstů, samy si ho v dotecích přefiltrují na
růžové víno ladící se stydkými pysky, co on však
nabízí, je jakási ohnivá voda napřímo, a bude-li
něžný méně, pak už jen ryzí plameny.

A jimi tě strhává pod sebe, přemnoha jazyky hovoří,

hovoří do tvé hlavy zaklíněné mezi lokty hledače
studeného Pramene, jehož samo tělo je prutem
v rukou Savoého, ještě mistrnějšího proutkaře –

II.

Nechte ji být. Jste k smíchu. Cožpak se vaše sopky
dají utopit? Kde páteř mívala míchu, vzlíná sedm
probořených pekel a žárem sedmitlamé saně vypálí
se možná tak sliny z vašich tužeb, leč nikoli hniloba,

jste směšní, oba, jak rozleptáváte její klín, neboť
i když se vám k ránu otevře, tamější rosa ihned
prchne k Vycházejícímu, zůstanou pouhé kopie
slunce, jimiž jste obložili polonahou.

A přestanu-li v této vteřině psát, jestli si neodpustím
způsoby, jimiž se mstí malé děti,

stanou se těmi kopiemi papíry formátu A4
potřísněné krví a slzami, a ty rozcupujte, nappěte si
je do úst, je přeci přemnoho jazyků, jimiž vy dva
hovoříte,

jedním z nich verše jistě načtete, jedním z nich se
sami upálíte, a ty, nepokořená, jen na bok se otočíš
a ožehnutá torza dorazíš hrotem psacího náčiní,
které obětuji –

Avšak budu-li pokračovat, jestli si neodpustím
způsoby, jimiž malé děti slídí,

pak ze vzorníku vzdechů nad sebou načteš rok
1982, který byl pro jedno dítě samá ruka, samá
noha, kdy zakoplo a naštěplo si hlavu kameninovou
mísou plnou chlapeckých horeček

a kdy Savoé zařídil, že se v domě ta věc vůbec
zjevila, že udeřila, aby od té doby *malý* přemnoha
jazyky hovořil, a přesto se nenacházel, aby tavila se
zrcadla při každém pokusu upřít na sebe oči –

III.

Až dnes. Dívá se na sebe do řeky, zda po pětatřiceti
letech něco přetlumočí,

šla s ním žena, nechtěla ho, pustil ji, je s ním i Savoé,
nechce ho, pouští ho,

jenže o to pevněji sevru já v ruce plnicí pero, stejně
mi nikdo neuvěří, že ten muž sedí na břehu a začíná
si družně povídat s ptáky, kteří nad ním krouží
a mávajíce křídly, rozmazávají každý náznak tečky,
deklarující konečnost básně –